

N:o 7.

Ank. till Riksd. kansli den 10 februari 1896, kl. 1 e. m.

Utlåtande, i anledning af dels Kongl. Maj:ts proposition med förslag till lag, innefattande vissa bestämmelser angående god man för frånvarande delegare i dödsbo, dels ock väckt motion angående delgifning af testamente med arfvinge, som vistas å okänd ort.

Genom proposition, n:o 19, af den 31 nästlidne januari har Kongl. Maj:t, under åberopande af propositionen bilagda, i statsrådet och högsta domstolen förda protokoll, föreslagit Riksdagen att antaga följande förslag till

Lag,

innefattande vissa bestämmelser angående god man för frånvarande delegare i dödsbo.

Med upphäfvande af förordningen angående den förvaltningsrätt, som i vissa fall tillkommer god man, hvilken är förordnad att iakttaga frånvarande arfvings rätt, den 31 oktober 1873, stadgas som följer:

Den, som i anledning af timadt dödsfall af domstol förordnats att vara god man för frånvarande delegare i dödsboet, ege att i allt, som med det uppdrag har samband, den frånvarande med laga verkan företräda; och skall för gode mannen gälla hvad om förmyndares förvaltning, redovisning och ansvarighet finnes föreskrifvet.

Gode mannen njute skäligt arfvode, så ock ersättning för sina kostnader.

Innan denna proposition blifvit till lagutskottet hänvisad, hade utskottet från Andra Kammaren fått emottaga en inom nämnda kammare af herr *J. Nilsson* i Skrafvelsjö väckt motion, n:o 87, deri motionären — efter att hafva framhållit, att en reform till beredande af lättnad för en testamentstagare att delgifva testamentet åt arfvingar, som vistades å okänd ort, vore af yttersta behof påkallad — föreslår, att Riksdagen ville för sin del besluta:

att testamentstagare må förklaras berättigad att till den domstol, under hvilken testamentsgifvaren vid sin död lydt, stämma arfvinge, hvars vistelseort är okänd, att inom tre år taga del af bevakadt testamente;

att sådan stämning må delgifvas arfvinge på sätt kongl. förordningen den 5 april 1871 föreskrifver; samt

att arfvinge, som försummar att svara å stämningen, må hafva förlorat sin rätt att klandra testamentet.

Föreliggande kongl. proposition är föranledd af Riksdagens den 5 maj 1893 till Kongl. Maj:t aflåtna skrifvelse, hvari anhölls om utarbetande och framläggande af förslag till lagbestämmelse, hvarigenom den af rätten för en å okänd ort vistande arfvinge förordnade gode mannens rättsliga ställning blefve i sin helhet bestämd. Till stöd för denna anhållan anfördes af Riksdagen bland annat, att lagstiftaren icke tydligen löst frågan, huru med delgifvande af testamente skall förhållas, när arfvinge vistas å okänd ort, att emellertid många domstolar ansett tillräckligt, att testamentet delgäfves den af domstolen för arfvingen förordnade gode mannen, så att, om han godkände testamentet eller underlåtit att i behörig tid klandra detsamma, testamentet finge anses laga kraftvunnet, och att lämpligaste utvägen att undanrödja den tveksamhet, som nu förefunnes, vore att i lag uttryckligen stadga, det god man egde befogenhet att genom sina åtgöranden i förevarande afseende binda arfvinge.

Emot lagförslaget, som vid granskning af högsta domstolen utaf dess flesta ledamöter lemnades utan anmärkning, har ej heller utskottet något att erinra; och hemställer utskottet alltså,

att ifrågavarande proposition må af Riksdagen antagas.

Vid sådant förhållande och då det med herr Nilssons motion afsedda syftemål, som sammanfaller med den kongl. propositionen, på lämpligaste sätt vinnes genom antagande af denna, föränlåtes utskottet hemställa,

att herr Nilssons ifrågavarande motion icke må till någon Riksdagens åtgärd föränleda.

Stockholm den 10 februari 1896.

På lagutskottets vägnar:

E. VON KRUSENSTJERNA.